

יעין משפּט נר מצוה

עץ א מיי פֿ״ב מהלכות מעשר שני הלכה טו וע"ש בכ"מ:
ב ב ג מיי פ"ז מהל' רוחה הלכה ה סמג עשין מה מו:
ד מיי שם הלכה ז:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר רבה קאי בעיקרו וכו' קטיל ליה קאי: (ב) שם בחיין מקום במקומך אשר ינום וכו' ישכאל גולין במדבר לויק גולין למחנה לויא. י"ב דדרש לך דנדרש לפניו ולאחרי לך מקום משמע מקום שהוא שך דהייט מחנה לויא: (ג) שם שקלטו ככר כולא צו הוא סוף גמרא ואח"כ ממחיל המטה לויא: (ד) רש"י ד"ה עיקרו צפנים וכו' מקודס שכנס. י"ב ע"י בחו"י צפירות משניות בחו"י: (ה) דמשפחות וממלא מנואר מה שבוין רש"י במחש' שכנס ודוק שם המטה ואל: (ו) ד"ה אמר רבא וכו' ולמחר כר היכי דבנופו מצי וכו' וכו' הי' קולא לית ליה לרי' יהודה וכו' דקדאי קאי הס"ד: (ז) ד"ה מקום במקומך. י"ב ע"י בחו"י דף קח ע"ה: (ח) ד"ה פלך מדינה. י"ב פי' עיר: (ט) תוס' ד"ה אימור וכו' לרי' יהודה גבי מעשר לחומרא: (ע) ד"ה מר סבר וכו' דפליגי אר' יהודה בתמי וכו' צעיי מקלט מדנקט ירושלים בבא באפי גפשיה הס"ד: (פ) ד"ה רב אשי וכו' הנוף ברי' פי' רב אש' בלא לחוץ הא דפריקין וכו' היכי נמי דנעיקר: (ק) בא"ד היכי דהוי חומרא בגוון בעיקרו בחוץ וכו' הוא הדין כ"ל' ואת' י' נמחק: (ל) בא"ד הוא הדין דהוה מצי למימני הלך כ"ל' ומיתא הכל נמחק: (מ) בא"ד עיקר לחומרא בגוון בעיקרו בחוץ וכו' פי' היכי דבנופו לא מצי וכו' מכל מקום בעיקר מצפנים: (נ) בא"ד פי' הר"ם כ"ל' ואת' י' נמחק:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה באילן ובימיחא שרום קן על מלת ובימיחא רכלומר דממנינן היא. אבל מצינו כה"ג בכ"מ בנשי' וחוסי' וע"י שיעה מקובלת ב"ק עה ע"ב:

רבינו חננאל

דחגי במקום שהוא נוטה לרבוץ. ודחיין אימור דשמעת ליה לרי' יהודה דאזיל בתר הנוף לחומרא כו' כדמפרש ופשוטה היא: אמר רבא אי קאי בעיקרו ועיקרו לפניו מן התחתון דברי הכל לא מצי קטיל ליה דקלטתו עיקרו קאי בנופו והוא חוץ לתחתון ויכול להורגו בדבר

יב:

אימור דשמעת ליה לרבי יהודה ^(א) לחומרא. ואריך עיון מנא ליה דלא אמרינן גס להקל וי"ל דמסברא אית ליה דלא פליגי רבי יהודה ורבנן כולי האי כי אס בחומרא בעלמא: **גבי מעשר לחומרא עיקרו** בחוץ ונופו בפנים כי היכי דבנופו לא מצי פריק בו'.

פי' לא אזלינן בתר נוף לקולא לומר

דכי היכי דבנופו דצפנים מצי אכיל בלא פדייה הכי נמי דעיקרו מבחוץ מצי אכיל ליה בלא פדייה אלף לחומרא דוקא לומר דלא מצי פריק ליה בעיקרו ומשמע דפשיטא ליה דבנוף גופיה מצי אכיל דנהי דשדינן עיקר בתר נוף לחומרא מ"מ נוף לא שדינן בתר עיקרו גס לחומרא:

מר סבר עיקרו הוי דרגא בו'. קצת קשה מנא ליה לאפלוגי רבנן ארבי יהודה בזה ויש לומר דמשמע מתוך הכרייתא דפליגי ^(א) לרבי יהודה בתרמי צין במעשר צין צערי מקלט מדנקט ערי מקלט גצי ירושלים: **רב אשי אמר מאי** אחר הנוף. פי' רב אשי בלא ^(א) למידק הא דפריקין אלף עיקרו צפנים ונופו לחוץ הכא נמי דנעיקרו מצי קטיל וקאמר דאף אחר הנוף קתני מתני' דגס אחר הנוף אזלינן היכי דהוי חומרא ^(א) כמו דעיקרו בחוץ ונופו צפנים דשדינן עיקרו בתר נופו ואף בעיקר לא מצי קטיל והי"ה דאזלינן בתר עיקר למשדייה נופו בתר עיקר לחומרא כגון בעיקרו צפנים ונופו לחוץ דאף בנופו לא קטלינן דאזלינן בתר עיקרו וקשה דא"כ כי היכי דקתני הולך אחר הנוף דהיינו אף אחר הנוף הי"ה דהוה מצי למתני ^(א) הכל הולך אחר העיקר ועוד קשה דהא לעיל גבי מעשר כי קאמר דאזלינן בתר הנוף לחומרא משמע דמכל מקום פשיטא ליה דדין נוף עצמו לא היה בטל כלל דלא שדינן ליה בתר עיקרו כדפרישית לעיל ולכן ניחא פירוש הר"ם דודאי דין נוף עצמו לא היה בטל לעולם גס לחומרא כדפרישמי והכי קאמר אף לאחר

הנוף שדינן ליה עיקר לחומרא ^(א) כמו עיקרו בחוץ ונופו צפנים כי היכי דנופו לא מצי קטיל בעיקר נמי לא מצי קטיל והוא הדין דעיקר אזיל בתר נפשיה שיש לעיקר דין עצמו כגון דעיקרו צפנים ונופו בחוץ אע"ג דבנופו מצי קטיל כדפירש דלעולם יש לו לנוף דין עצמו גס להקל מכל מקום דעיקר מצפנים לא מצי קטיל בלא שדינן העיקר בתר הנוף לקולא רק לחומרא אבל הקונטרס פירש אף אחר הנוף משום דכדכילי הש"ס שדינן לנוף בתר העיקר אכטריך למימר הכא גבי מקלט דוימנין דשדינן עיקר בתר הנוף לחומרא לפי זה ניחא קצת הא דנקט אחר הנוף טפי מאחר העיקר מיהו גס זה קשאי דהא לענין מעשר לא שדינן לעולם בתר עיקרו כדפ"ל לכן ניחא ^(א) לפי הר"ם: **פלכו** קולטו. קשה דהא אמרינן ככר גולה מפלך [לפלך] ועוד הא קאמר צן לוי גולה מעיר לעיר ויש לומר דאס גולה מעיר לעיר יהיה רשאי לילך בכל העיר ובתחומיה ואס יגלה לפלכו פלכו קולטו צו שלא יא' משכונה לשכונה ^(א): מעלים

עיקרו ולא מצי קטיל בנופו ומשום דכדכילי גמרא שדינן נוף בתר עיקר אכטריך הכא למימר דלענין מקלט זמנין דשדינן עיקר בתר נוף לחומרא: **בתנ"י** **הרג באוזה העיר**. רוצח שגלה לעיר מקלט וחזר והרג באוזה העיר צשוגג: **גוּלה משכונה לשכונה**. בתוך העיר כי מן העיר אינו **גב' ושמי לך בחייו**. כאן הצטטו הקדוש ברוך הוא למשה שיחכה למנוה זו בחייו שהבדיל שלש ערים: **מקום** ^(א) **ממקומה**. שמהא מחנה לויא קולטת ואף ערי מקלט יהיו ערי לויא: **פלך**. מדינה^(א): **מאי קרא**. דפלכו קולטו ודמתני' נמי דקתני גולה משכונה לשכונה: **צעיר מקלטו**. קרא ימירא הוא דמצי למכתב כי שם יש: **בתנ"י** **אס אמרו לו אעפ"י**. אנו רואים לכבדך יקבל מהס:

אלו הן הגולין פרק שני מכות

רבי יהודה. לענין מעשר אמרה למילתיה: **הלך אחר פסחה**. כולה צפנים ופתוחה לחוץ כלחוץ כולה בחוץ ופתוחה לפנים כלפנים: **באילן הלך אחר נופו**. ומתניתין דהכא [א] ^(א) וצרייתא רבי יהודה ומתני' דאילן שהוא עומד צפנים כו' רבנן ושינויא קמא ליתא: **אימור דשמעס ליה כו'**. כלומר היכי צעית לאוקמא לזה דתניא צירושלים הלך אחר הנוף כו' כר' יהודה הניחא אי תנא בזה חדא צירושלים הלך אחר הנוף ולא תנא בזה צערי מקלט הלך אחר הנוף תנית מוקמת לה כרבי יהודה אבל השתא מאן ציית לך אימור דשמעת ליה לרבי יהודה גבי מעשר באילן הלך אחר הנוף משום דאיכא למימר לחומרא צין עיקרו צפנים ונופו בחוץ צין עיקרו בחוץ ונופו צפנים דגבי מעשר איכא צין צפנים צין בחוץ חדא לחומרא וחדא לקולא חומר צפנים מצחוץ שצחוץ יכול לפדותו וצפנים אינו יכול לפדותו דקלטי ליה מחיותו וחומר בחוץ מצפנים שאינו נאכל בחוץ בלא פדייה וצפנים אוכלו בלא פדייה ואיכא למימר כי אמר רבי יהודה הלך אחר הנוף לחומרא אמרה כדמפרש ואולי: **עיקרו בחוץ ונופו צפנים כו'**. **הלך אחר הנוף** לענין פדייה: **עיקרו צפנים ונופו לחוץ**. הלך אחר הנוף לענין אכילה דמישדי עיקרו בתר נופו ואסור לאוכלו בעיקרו אא"כ פלאו ^(א) מקודס שכנס: **אלא צערי מקלט**. על כרחך עיקרו צפנים ונופו לחוץ לא משכחת לה אלא לקולא: **אמר רבא בעיקרו כולי עלמא לא פליגי כו'**. לעולם כדקא משנינן הא רבי יהודה והא רבנן דלרבנן לא שדינן לא נוף בתר עיקרו ולא עיקרו בתר נוף לא במעשר ולא צערי מקלט כדקתני קמייחא מכנגד החומה ולפנים כלפנים ורבי יהודה פליג ואמר שדי עיקרו בתר נופו דקאמרת דלמא לחומרא קאמר אן נמי לחומרא אמרינן לה לענין מעשר כדאמרן ולענין מקלט היכא דעיקרו

בחוץ ונופו צפנים דחומרא הוא שדי עיקרו בתר נופו ואס רוצח בעיקרו לא מצי קטיל ליה והיכא דעיקרו צפנים ונופו בחוץ דקאמר בזה רבי יהודה הלך אחר הנוף לאו למשדי עיקרו בתר נופו ולמימר ^(א) דכי היכי דבנופו מצי קטיל ליה בעיקרו נמי מצי קטיל קאמר דבנופו צפנים כולי עלמא לא פליגי דלא מצי פליגי דלא מצי קטיל והיכא דקאי רוצח בנופו צפנים ויכול גואל הדם לעמוד חוץ לתחום ולהורגו בחצ"ס ובצורות כולי עלמא לא פליגי דמצי קטיל דכלכיל עלמא נוף בתר עיקר לא שדינן כי פליגי דקאמר ר' יהודה הלך אחר הנוף למהוי עיקרו דרגא לנופו שיכנס גואל הדם בתוך התחום ויעלה דרך העיקר ויהרגו בנופו קאמר וכי הן קולא אית ליה לרי' יהודה דהא לאו עיקר שדי בתר נוף אלא כל חד דקאי: **רב אשי אמר מאי אחר הנוף**. דקאמר מתני' דהכא וכן צרייתא ^(א) צערי מקלט אף אחר הנוף ורבי יהודה היא וכולוה לחומרא ולענין מעשר כדשנינן ולענין אף אחר הנוף קאמר דהיכא דעיקרו בחוץ ונופו צפנים שדי עיקרו בתר נופו לחומרא ולא תימא דקדאי קאי אבל היכא דעיקרו ונופו בחוץ שדי נופו בתר

בחוץ ונופו צפנים דחומרא הוא שדי עיקרו בתר נופו ואס רוצח בעיקרו לא מצי קטיל ליה והיכא דעיקרו צפנים ונופו בחוץ דקאמר בזה רבי יהודה הלך אחר הנוף לאו למשדי עיקרו בתר נופו ולמימר ^(א) דכי היכי דבנופו מצי קטיל ליה בעיקרו נמי מצי קטיל קאמר דבנופו צפנים כולי עלמא לא פליגי דלא מצי פליגי דלא מצי קטיל והיכא דקאי רוצח בנופו צפנים ויכול גואל הדם לעמוד חוץ לתחום ולהורגו בחצ"ס ובצורות כולי עלמא לא פליגי דמצי קטיל דכלכיל עלמא נוף בתר עיקר לא שדינן כי פליגי דקאמר ר' יהודה הלך אחר הנוף למהוי עיקרו דרגא לנופו שיכנס גואל הדם בתוך התחום ויעלה דרך העיקר ויהרגו בנופו קאמר וכי הן קולא אית ליה לרי' יהודה דהא לאו עיקר שדי בתר נוף אלא כל חד דקאי: **רב אשי אמר מאי אחר הנוף**. דקאמר מתני' דהכא וכן צרייתא ^(א) צערי מקלט אף אחר הנוף ורבי יהודה היא וכולוה לחומרא ולענין מעשר כדשנינן ולענין אף אחר הנוף קאמר דהיכא דעיקרו בחוץ ונופו צפנים שדי עיקרו בתר נופו לחומרא ולא תימא דקדאי קאי אבל היכא דעיקרו ונופו בחוץ שדי נופו בתר

לחתום ויכול להורגו בדבר הנוקד דברי הכל מצי קטיל ליה כי פליגי במהוי עיקרו דרגא לנופו דאחר הנוף אזלינן ורבנן סביר לא. רב אשי אמר מאי אחר הנוף דקתני הכל אנה נוטה (אף) [ואף] אחר הנוף ^(א):

מסורת הש"ס

(א) זכום ק"י. ע"ש, (ב) שביעית פ"י מ"ח וע"י רש"י וחו"ט"ן, (ג) [ק"י]ע דהא משנה היא, (ד) [נשיק] שהרי משנה היא, (ה) [ע"י חוס' זכום ק"י. ד"ה עיר],

תורה אור השלם

1. ואשר לא יָדָה וְהָאֱלֹהִים אָנָּה יְקִידוּ וְשִׁמְתִּי לָךְ מִקּוֹם אֲשֶׁר יָנוּם שְׁפֹה:

שמות יג

2. בִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֶׁב עַד מוֹת הַבֶּחֶן הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַבֶּחֶן הַגָּדֹל יָשׁוּב הֶרְצַח אֶל אֶרֶץ אֲזַחְתּוֹ:
במדבר לה כח
3. וְזֶה דִּבְרֵי הֶרְצַח אֲשֶׁר יָנוּם שְׁפֹה וְזֶה אֲשֶׁר יָבֹה אֶת רַעְיוֹ בְּבִלִי דַעַת וְהָיָה לֹא עֲשֵׂא לוֹ מִתְחַלל שְׁלָשָׁם:
דברים יט ד

מוסף רש"י

שי"ר לעמוד הקודם
ברך ה' חילו. ככנסת בחי' שינוי קטורה באפן וגו' וסמך ליה צ"ך ה' חיל, חללים שבו (פסחים עב:): חללן שבשטן לוי, דקרא בשטן לוי כחכי (קדושין טו:). דאין ערישין שרה מגרש. מגרש הוי אלף אמה סביב לעיר, מדכתיב (במדבר לה) מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב, וחוצ' לחוצו אלף היה להם ללוים אלף אמה לצדות ורכמיס, כדכתיב (שם) ומדומם מחוץ לעיר וגו', לא מהס אלף אמה מגרש והסאף שדות ורכמיס. מגרש פניו מכלס ואין צו בית ואין וריעין אצוה אלף טו הוא לעיר. חוץ עשין שדה מגרש, משום יסוד ארץ ישראל, והיינו חורבן שממעט את הוריעה, ולא מגרש שדה. שמחריב את טו העיר (שד"ר זכ:). לא מגרש עיר. מגרש חוץ עשין עיר שיעשו צו חמיס, שאין עיר נאה בלא מגרש, וכל שכן שאין עשין עיר מגרש, שאין מחריבין את יסוד העיר (שם).

ע"כ שי"ר לעמוד הקודם
ורשמתי לך בחייו. רמו לו הקב"ה צמחן מורה שזכה למנוה זו, כדכתיב (דברים ד) אז יבדיל משה שלש ערים, סוף ארבעים שנה (ובחי' פ"ד). מקום ממקומך. דהיינו מחנה לויא אף הוא נקלט (שם). לגירסת: לך מקום. המקום שלך). **מבאן אמרו בן לוי**. שהיה דר צערי מקלט, שכל ארבעים ושמונה עיירות של לוים ערי מקלט היו כדאמרינן במסכת מסות (י). ואם הרג בשוגג גולה לאחד מעיר צפנים, דדריש ביה נמי הכי ושמינן לך מקום, אף הלוים גולים (ובחי' שם). ואם גלה לפלכו. עצמו בטון משכונה לשכונה, פלכו קולטו. דומיא דמדמד שהיתה מחנה לויא קולטת (שם).

^[1] אזלי רי"ז דחזיין אנה טעה האילן ומה שטעה לפנים והאי קולט צין עיקר צין נוף ועוד אזלינן לחומרא אף אחר הנוף דאס צפנים אף העיקר שצחוץ קולט. וכפי' הר"ם בתוס':

מסורת הש"ס

(א) נביאה כח: סוכה מ. מגילה ז: ז"ק קכא, (ב) כחיות לא: ג קדושין עה, (ד) נפי מוס' זכחים מה: ד"ה דומיא, (ס) נבסדר המשנה אין, (ז) נפי מוס' חולין ז: בסוף ד"ה מ"ט דרבנן וכו' מה שהניחו בתמיה, (ז) נבס"ל: דין, (ח) וויקרא כח, (ט) ולקמן יד:, (י) נשס פד:, (כ) נבס"ל: מעילה הן למדון, (ל) וויקרא כדורא דחונא פרשה יא, (מ) רש"י משום דחלוטא מגרושה,

תורה אור השלם

- והיו לכם הערים למקלט מגאל ולא ימותו הרצח עד עמדו לפני העדה למשפט:

במדבר לה יב
2. ואת הערים אשר תתנו ללויים את שש ערי המקלט אשר תתנו לנזס ששה הרצח ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר: במדבר לה ו
3. ויצא מעמך הוא ובניו עמו ושוב אל משפחתו ואל אחות אבתיך ישוב: ויקרא כה מא
4. כי בעיר מקלטו ישוב עד מות הבהן הגדל ואחר מות הבהן הגדל ישוב הרצח אל ארץ אבותו: במדבר לה כח

הגהות הב"ח

(א) גמ' לנס לכל זריסים, י"ב ע"ל דף ט ע"א דדעשין ליה למעשה דוקא לנס ולא לנסיס: (ב) בשבשה משום שתי שמות וכו' והאובל חל: (ג) רש"י ד"ה אל וכו' לשמועי' דאלמנה וגרושה: (ד) שם כז"ד מעשר שני בהדיה: (ה) ד"ה נתינים מן הגזענים הן ומלקות: (ו) תוס' ד"ה גרושה וכו' דחלוטא מיימי לא מורי"ו ואשה גרושה משמע דבא לפרש דחלוטא לחודה:

הגהות הגר"א

[א] גמ' כשהוא אומר ז"ל שנאמר:

מוסף רש"י

ואלו הן הלוקין. אם הסבו בן (כתובות לא), אלמנה וגרושה. כל על אלמנה שהיא גרושה, חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

אלו הן הגולין

מעלים היו. הערים שכן ללוים שרוחמים שוכרים מהם את צמי הדירה: **חוור לשרה שהיה בה**. אם היה נשיל או ראש בית אצ"ו חוזר לגדולתו כשישוב לעירו בזמית כה"ג: **גב' מחלוקה נשש**. ערי מקלט: **לנס**. לרוחמים נאמר והיו לנס הערים למקלט: ושז

«מעלים היו שכר ללוים דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר לא היו מעלים להן שכר וחוזר לשררה שהיה בה דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר לא היה חוזר לשררה שהיה בה: **גב' אמר רב כהנא מחלוקת בשש דמר סבר ללכם לקליטה ומר סבר לכם לכל צרכיכם אבל בארבעים ושתים דברי הכל היו מעלין להם שכר א"ל רבא הא ודאי (א) (ב) ללכם לכל צרכיכם משמע אלא אמר רבא במחלוקת בארבעים ושתים דמר סבר ²ועליהם תתנו כי הנך לקליטה ומר סבר ועליהם תתנו כי הנך מה הנך לכל צרכיכם אף הני גמי לכל צרכיכם אבל בשש ידברי הכל לא היו מעלים להן שכר: חוזר לשררה שהיה בה כו': תנו רבנן ³ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו ישוב למשפחתו הוא שב ⁴[ה] ואינו שב למה שהחזיקו אבותיו דברי ר"י ר"מ אומר אף הוא שב למה שהחזיקו אבותיו אל אחוזת אבותיו כאבותיו וכן בגולה [א] כשהוא אומר ישוב לרבות את הרוצח מאי וכן בגולה כדכתיב ⁴ישוב ואינו שב למה שהחזיקו אבותיו דברי רבי יהודה ר"מ אומר אף הוא שב למה שהחזיקו אבותיו:**

הדרן עלך אלו הן הגולין

אלו הן הנוקין. אלו לא דוקא דתנא ושירי לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידיהו כהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי' דתנא הקדש תנא מעשר שני (ו) כהדיא דתרווייהו מלקות ידיהו משום מחסרי פדייה וכן ברוזן יש דבר חדש: (א) נתינה. מן הגזעונין היא ומלקות משום לא תחתן צם (דברים ז): **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחריווייהו קיימא: **גרושה וחלוטא**. גרושה והיא חלוטא אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוטא אינה כחוצה אלא מרצויה מיייתין לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה (י) אין לי אלא גרושה חלוטא מנין ת"ל ואשה: **טמא שאכל אס הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (י) **עוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושרפת את העומר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול גמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני

שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שס) הזיד צמעילה רצי אומר צמיתה וחכמים אומרים צאזהרה ואמר' ¹מאי טעמיה דרצי אחא חטא חטא מתרומה ורבנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזי דקדיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב צה וכל זר לא יאכל קדש ורצו הלכות מעילה היא למדה ²מתרומה צתורת כהנים ³בגזירה שזי ז: **צאובל נמלה גרסינן שהוא חייב**. משום שרץ השורץ על הארץ: **גב' חייבי כריתוס קפני**. כל חייבי כריתות שאין צהן מיתת צ"ד הוכרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות צית דין לא הוכר צה ללקות אס התרו צו למלקות:

פרק שני מכות

יג.

מעצרים היו שבר צצוים. פי' רוחמים הצאים ודרים שס זריכין להעלות מס וארנונא ללוים דלא מימא גזירת המלך על הלוים לעכז אותס צעירן: **צבם צבצ** צרכיבם. דאין זריכים להעלות שזס דצר ללוים: **גמר שיבה שיבה**. נראה דהיינו דוקא לרצי מאיר דאצטריך לג"ש אכל לרצי יהודה הא איכא קרל כהדיא גצי רוחא וא"כ הא דקמני לעיל וכן צגולה כו' ממילתא דר' מאיר הוא:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואצ"ו הן הצוקין הבא עץ אחותו כו'. תנא ושירי טמא ששימש זר שאכל תרומה וצעל מוס ששימש אוינן מקריצ מויח חושן מכבה גחלת על גצי מערכה אלא לא חשיב לאוי גרידי אלא צאותן שיש צהן חידוש והא דקא חשיב כריתות דאין צהן מיתת צ"ד לאשמועינן דאע"ג דאיכא כרת לוקיין ואין זריך לנלוט צהס חידוש צהקי כריתות דקמני וצקונטרס דחק לנלוט צהס חידוש אלמנה לכהן גדול נקט משום דצעי למימני אלמנה וגרושה חייב משום שתי שמות: **גר'ישה וחצוצה אינו חייב אלא אחת**. פי' הקונט' משום (א) גרושה דחלוטא מיימי לה (א) ואשה גרושה משמע לפירושו דבחלוטא לחודה איכא מלקות דאורייתא וזי אינו דהא אמרינן צפ' עשרה יוסחין (קדושין דף עח.) (אחות) חלוטא דרבנן והא דלעיל תנא וחלוטא אגב גרושה תניא אי גמי מכת מרדות דרבנן וצהא כיין דהיא גס גרושה לוקה צה מלקות דגרושה שהיא דאורייתא ולא לקי מכת מרדות דרבנן: רצי

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום ³שני שמות גרושה וחלוצה אינו חייב אלא משום אחת בלבד: ⁴הטמא שאכל את הקדש והבא אל המקדש טמא ואוכל חלב ודם ונותר ופגול וטמא והשוחט ומעלה בחוץ והאוכל חמץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ומעשר שני ⁷והקדש שלא נפרו כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא וחכמים אומרים לכות אמר להן רבי שמעון ⁸אי אתם מודים לי ⁹באובל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו ימפני שהיא כברייתה אמר להן אף ¹⁰חטה אחת כברייתה: **גב' חייבי כריתות קא תני חייבי מיתות ב"ד לא קתני מתניתין מני רבי עקיבא** היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין ישנו

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום ³שני שמות גרושה וחלוצה אינו חייב אלא משום אחת בלבד: ⁴הטמא שאכל את הקדש והבא אל המקדש טמא ואוכל חלב ודם ונותר ופגול וטמא והשוחט ומעלה בחוץ והאוכל חמץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ומעשר שני ⁷והקדש שלא נפרו כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא וחכמים אומרים לכות אמר להן רבי שמעון ⁸אי אתם מודים לי ⁹באובל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו ימפני שהיא כברייתה אמר להן אף ¹⁰חטה אחת כברייתה: **גב' חייבי כריתות קא תני חייבי מיתות ב"ד לא קתני מתניתין מני רבי עקיבא** היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין ישנו

יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שס) הזיד צמעילה רצי אומר צמיתה וחכמים אומרים צאזהרה ואמר' ¹מאי טעמיה דרצי אחא חטא חטא מתרומה ורבנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזי דקדיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב צה וכל זר לא יאכל קדש ורצו הלכות מעילה היא למדה ²מתרומה צתורת כהנים ³בגזירה שזי ז: **צאובל נמלה גרסינן שהוא חייב**. משום שרץ השורץ על הארץ: **גב' חייבי כריתוס קפני**. כל חייבי כריתות שאין צהן מיתת צ"ד הוכרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות צית דין לא הוכר צה ללקות אס התרו צו למלקות:

ישנו

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הלוקין. אם הסבו בן (כתובות לא), אלמנה וגרושה. כל על אלמנה שהיא גרושה, חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הגולין. אלו לא דוקא דתנא ושירי לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידיהו כהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי' דתנא הקדש תנא מעשר שני (ו) כהדיא דתרווייהו מלקות ידיהו משום מחסרי פדייה וכן ברוזן יש דבר חדש: (א) נתינה. מן הגזעונין היא ומלקות משום לא תחתן צם (דברים ז): **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחריווייהו קיימא: **גרושה וחלוטא**. גרושה והיא חלוטא אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוטא אינה כחוצה אלא מרצויה מיייתין לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה (י) אין לי אלא גרושה חלוטא מנין ת"ל ואשה: **טמא שאכל אס הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (י) **עוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושרפת את העומר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול גמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני

שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שס) הזיד צמעילה רצי אומר צמיתה וחכמים אומרים צאזהרה ואמר' ¹מאי טעמיה דרצי אחא חטא חטא מתרומה ורבנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזי דקדיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב צה וכל זר לא יאכל קדש ורצו הלכות מעילה היא למדה ²מתרומה צתורת כהנים ³בגזירה שזי ז: **צאובל נמלה גרסינן שהוא חייב**. משום שרץ השורץ על הארץ: **גב' חייבי כריתוס קפני**. כל חייבי כריתות שאין צהן מיתת צ"ד הוכרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות צית דין לא הוכר צה ללקות אס התרו צו למלקות:

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הלוקין. אם הסבו בן (כתובות לא), אלמנה וגרושה. כל על אלמנה שהיא גרושה, חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הגולין. אלו לא דוקא דתנא ושירי לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידיהו כהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי' דתנא הקדש תנא מעשר שני (ו) כהדיא דתרווייהו מלקות ידיהו משום מחסרי פדייה וכן ברוזן יש דבר חדש: (א) נתינה. מן הגזעונין היא ומלקות משום לא תחתן צם (דברים ז): **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחריווייהו קיימא: **גרושה וחלוטא**. גרושה והיא חלוטא אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוטא אינה כחוצה אלא מרצויה מיייתין לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה (י) אין לי אלא גרושה חלוטא מנין ת"ל ואשה: **טמא שאכל אס הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (י) **עוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושרפת את העומר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול גמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני

שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שס) הזיד צמעילה רצי אומר צמיתה וחכמים אומרים צאזהרה ואמר' ¹מאי טעמיה דרצי אחא חטא חטא מתרומה ורבנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזי דקדיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב צה וכל זר לא יאכל קדש ורצו הלכות מעילה היא למדה ²מתרומה צתורת כהנים ³בגזירה שזי ז: **צאובל נמלה גרסינן שהוא חייב**. משום שרץ השורץ על הארץ: **גב' חייבי כריתוס קפני**. כל חייבי כריתות שאין צהן מיתת צ"ד הוכרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות צית דין לא הוכר צה ללקות אס התרו צו למלקות:

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הלוקין. אם הסבו בן (כתובות לא), אלמנה וגרושה. כל על אלמנה שהיא גרושה, חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הגולין. אלו לא דוקא דתנא ושירי לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידיהו כהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי' דתנא הקדש תנא מעשר שני (ו) כהדיא דתרווייהו מלקות ידיהו משום מחסרי פדייה וכן ברוזן יש דבר חדש: (א) נתינה. מן הגזעונין היא ומלקות משום לא תחתן צם (דברים ז): **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחריווייהו קיימא: **גרושה וחלוטא**. גרושה והיא חלוטא אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוטא אינה כחוצה אלא מרצויה מיייתין לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה (י) אין לי אלא גרושה חלוטא מנין ת"ל ואשה: **טמא שאכל אס הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (י) **עוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושרפת את העומר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול גמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני

שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שס) הזיד צמעילה רצי אומר צמיתה וחכמים אומרים צאזהרה ואמר' ¹מאי טעמיה דרצי אחא חטא חטא מתרומה ורבנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזי דקדיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב צה וכל זר לא יאכל קדש ורצו הלכות מעילה היא למדה ²מתרומה צתורת כהנים ³בגזירה שזי ז: **צאובל נמלה גרסינן שהוא חייב**. משום שרץ השורץ על הארץ: **גב' חייבי כריתוס קפני**. כל חייבי כריתות שאין צהן מיתת צ"ד הוכרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות צית דין לא הוכר צה ללקות אס התרו צו למלקות:

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ²אלמנה וגרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הלוקין. אם הסבו בן (כתובות לא), אלמנה וגרושה. כל על אלמנה שהיא גרושה, חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין עח.).

ואלו הן הגולין. אלו לא דוקא דתנא ושירי לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידיהו כהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי' דתנא הקדש תנא מעשר שני (ו) כהדיא דתרווייהו מלקות ידיהו משום מחסרי פדייה וכן ברוזן יש דבר חדש: (א) נתינה. מן הגזעונין היא ומלקות משום לא תחתן צם (דברים ז): **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחריווייהו קיימא: **גרושה וחלוטא**. גרושה והיא חלוטא אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוטא אינה כחוצה אלא מרצויה מיייתין לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה (י) אין לי אלא גרושה חלוטא מנין ת"ל ואשה: **טמא שאכל אס הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (י) **עוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושרפת את העומר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול גמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני

שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **והשוחט**. קדשים בחוץ או המעלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט ילפינן בצוהים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' [ויקרא יז] ואיכא דיליף לה מגזירה שזי דהצאה הצאה שוחט ממעלה: **האובל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פב.). **המפטס אס השמן**. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה בזממכונתו לא תעשו כמיוו (שמות ז) וכן בקטורת ובממכונתה לא תעשו לכם (שם): **והסך צשמן המשחה**. מאותו שעשה משה במדבר דכתיב על צצר אדם לא ייסך (שם): **אכל טבל**. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו [ויקרא כב] צעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צסנהדרין צאלו הן הנשרפינן (דף פג.): **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומסו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול צשערין וגו' (דברים יב): **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פ"ח מהלכות
 סנהדרין הל"א ופ"א
 מהל' איסורי ביאה הל"ז
 סמג לאוין קה:
י ב מ"י פ"ח מהלכות
 סנהדרין הלכה ב:
יא ג מ"י פ"א מהל'
 איסורי ביאה הל"א
 והל"ג:

ד [מיי' פ"ה מהל' קרבן
פסח הל"ב ופ"ח מהל'
מילה הל"א]:

יב ה מיי פ"א מהלכות
שגגות הלכה ז סמג
עשין ריג:

— — —

מוסף רע"י

[illegible]

דבינו חנאל

[illegible]

דודי' ואסיקנא כתיב כד'
בבב"ד כגון מיתה ומלקות
מיתות בב"ד בדאתרו ביה ל
דור' עקיבא סבר אין לוקין
חייבי כריתות לאו בני אור
קרבן הוא דלא כתיבא בהו
קרבן בפסח ומילה אלא מ
(מ') ח

(א) חולי ש"ל ודלמא אזהרה לקט

יג:

רבי יצחק אומר חייבי בריתות בבבלי היו. פ"י בקונטרס בכלל כל העריות דמציז ונכרתו (כל) הנפשות ולמה יא' כרת באחוזו דמציז ואי' אשר יקח את אחוזו וקשה הדין לו לומר לאחוזו בכלל כל העריות היתה לכן נראה לפרש דמציז כריתות בכלל מלקות (ו) הן דהא גמרינן דבכל לאו איכא מלקות מן הכות אס' בן הכות הרע ולמה יא'הם כרת באחוזו שהרי אחוזו כתובה היתה עם העריות באחרי מות ונכרתו הנפשות אלא לכן יא'הם בקדושים לדון בזרת ולא במלקות כלומר אין חייבי כריתות לוקין:

רבי יצחק אומר חייבי בריתות ב'.
וקשה (ה) לרבי יצחק לאן דכל

כריתות למה לי דהא אסיקנן דקרבן
ללא צעי אזהרה ושמה יש לומר דנכתבו
לעונש יתירא מידי דהוה אלא
שכחלות ולאו הניתק לעשה:

וְרַבִּי עֲקִיבָא מַאי טַעְמָא. נְהִי (1)
דְּאֵס חֵיבִי מִיתוֹת אֵס עֲשׂו
תְּשׁוּבָה אִין בִּ"ד שֶׁל מִטָּה מוֹחֲלִין לוֹ
(1) וּמָה בִּכְךָ וּלְעֵצָד לִיה תִּרְמִי:

ברשעה המסורה צ"ד הבהיר
מדבר. וטעמה דרזני
עקיבא משום כדי רשעתו ואפי' זה
צחיני מיתות דלא הסתו צו למיתה
לניכא מיתה והסתו צו למלקות
דהשטא ליכא אלא רשעה דמלקות לקיי
וקשה דבעלמא (שבת קנד.) פ' פריך גבי
אלא דמחמר לאו שניתן לאזהרת מיתת
צ"ד הוא ואין לוקין עליו ואף כי ליכא
ההם רשעה דמיתה וי"ל דהם היינו
כרצא דמוקי למיתא דרזני עקיבא
הסתרו צו למלקות ואפילו הכי לא
לקיי דהי לאו שניתן לאזהרת מיתת
צ"ד דין ואין לוקין עליו פ' :

**מִמָּחָה עֲבוּדָת כּוֹכָבִים שָׁב וְאַל תַּעֲשֶׂה
אִתָּךְ בָּר'.** לְאַפְקוֹי הִנֵּי דְהוּי קוּס וְעִשָּׂה
וְעִשָּׂה דְלֹא כ' (י) לֵאמֹר פִּרְק בְּחֵרָא
וְעִיּוּבִין (דף ק"א). לֵר' דְּלֹא מֵרִי כִּי
שְׁמֵרְתָּ אֶת הַקּוּסָה לְפָסַח וְאִי אִתְּמַלָּא
לֵר' אֲבִין דְּלֹא מֵשֵׁר לֹא מַעֲשֵׂה הוּא
הֵא דַּמֶּנּוּ (כִּמְסוּת דף ק"ג). פִּסְחָא אִין
וְלֹא קִרְבֵּן מִפְּנֵי שְׁהוּא קוּס וְעִשָּׂה
וְהוּא אִתְּמַלָּא קוּס וְלֹא מַעֲשֵׂה הוּא
וְהוּא פִּרְקִי הֵא מִ"מ אִינֵה דוּמִיָּא
לְעִזּוּת כּוֹכָבִים דְּהוּי שָׁב וְאַל מַעֲשֵׂה
זוּה מֵה מַעֲשֵׂה וְי"ל דְּמַלְכַּא מִקּוּס
קִשָּׁה

[illegible]

לחייבו מיתה: פסח ומילה. אין בהן
שלהן כדאמרינן בכרימות צ"ק (דף ק
לומר שאם עשאו כולם כהעלם
ומילה אין העטם נשציל שאין זה
שנאמר בפרשת שלח לך אנשים אל
בשגגתם לעבודת כוכבים לענין קרבן
ואל תעשה אבל כרת של עמוד
כגון אשר יעשה מכל ש' אלה ונכר

תחבו משום שרעה אחת אתה מחייב ויא אתה מחייב [היא] כריתות (שהיא) מדבר אבל חייב כריתות

קוּת לאו התרו ביה למיתה פלגי ר' ישמעאל כבר ידענו. ואקשינן לר' עקיבא חייב כריתות נמי לאו שנינינו שהרי לא אסתי ומילה ענש צ"ע שלא הזהיר להרהר דהא לא אסתי אזהרה לא לחייב השוגג בקרבן [ומיחייב קרבן] למעוט פסח ומילה דקום עשה

דפסקא ומילה כו' לא כתיבא בהו אזהרה וח"כ י"ל דלא אתי

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

קוֹת אֲרֻעִים. הַשָּׂמַל סִלְקָא ^(א) דַּעֲמָן שֶׁאֵס הַמָּרוּ צוּ מִיתָה
קָה וּמַת: שֶׁאֵס עָשׂוּ תַּשׁוּבָה הוּא. לֹא גִרְסִי לֵה דְרַבְרִי
צִי עֲקִיבָא אֹמֵר חִיבִי כְרִיתוּת. אֵס הַמָּרוּ בְּהַם מַלְקוֹת
לְמַלְקוֹת וּלְוִקִין וְאִין כֹּאן מַשׁוּם חִיבִי שְׁמִי רַשְׁעִיּוֹת שֶׁאִתָּה
עוֹשׂוֹ מַלְקוֹת עִם הַכֶּרֶת וְלִמְתָּה אִין
שְׁמִי רַשְׁעִיּוֹת לְפִי שִׁיבֹל לְפַטּוֹר עֲמִזְמוּ
מַעֲוֹשׁ הַכֶּרֶת עַם יְדִי תַּשׁוּבָה בִּדְ"ד
שֶׁל מַעֲלָה אֲבָל חִיבִי מִיתוֹת אִין
כֻּלָּל מַלְקוֹת שִׁישׁ כֹּאן שְׁמִי פּוֹרַעֲנִיּוֹת
מַלְקוֹת וּמִיתָה וּמַשִּׁילְקָה סוֹפּוֹ לִיהֲרֹג
שֶׁאִפִּי יַעֲשֶׂה תַּשׁוּבָה אִין בִּדְ"ד שְׁלִמְטָה
מוֹחֲלִין לוֹ אֵת הַמִּיתָה: רַבִּי יִצְחָק
אֹמֵר. אִף חִיבִי כְרִיתוֹת שֶׁהִמָּרוּ
בָּהֶן לְמַלְקוֹת אִין כֻּלָּל מַלְקוֹת לְפִי
שֶׁל חִיבִי כְרִיתוֹת שֶׁל עֲרִיּוֹת כֻּלָּלִי אִין
דְּכַתִּיב (וַיִּקְרָא יי) כִּי כָל אִשֶּׁר יַעֲשֶׂה
מַכַּל הַמַּעֲבֹדוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרַמְתּוּ הַנִּפְשׁוֹת
וְגו': לִמָּה יֵאָסֵר כְּרַם בְּאֲחוּסוֹ. לַעֲמָה
דְּכַתִּיב ^(ב)בְּקִדּוּשִׁים תִּהְיוּ וְאֵס ^(א) (כִּי) יִקָּח
אֵת אֲחוּמוֹ וְגו': לִירוֹנוֹ בְּכִרְתָּ. לִכֶּן
שֶׁנֶּה בְּכִרְתָּ שֶׁלֹּהֵן לֹמֵר שֶׁאִין בָּהֶן עוֹשֶׂה
אֲלֵא כְרַם לְבָדוֹ: לֹא שֶׁאִין צוּ מַעֲשֶׂה
נָמִי. אֲלֵמָה אֲמַרְיִן בְּכַמָּה דְּכַתִּיב לֹא
שְׁמִי צוּ מַעֲשֶׂה אִין לְוִקִין עֲלִיּוֹ:
דּוּמִיא דְלֵאָו דְּחִסְמִי. שְׂרָא כְּתוּב
אֲלֵל פֶּרַשַׁת מַלְקוֹת ^(ג): וְרַבִּי עֲקִיבָא.

כיון דלמחר חי' אהם ממייציו משום שם
רשעיות חייבי כריתות נמי לא ילנקו
דהא שמי רשעיות וינהו שעדיין עונש
הכרת עליו: **מאי אהרת.** לשנוי' הך
קושא: **ששם עשה תשובה.** הטעם
שמת' לא מעלה שהו' יכול לפטור את
עלמ' מן הכרת ע"י תשובה השמא
מיהא עדיין לא שב ואתה מלקטו
צעוד עונש הכרת עליו: **לעני.**
ווכרתו לעניי בני עמם וכתיב במלקות
וקלה אחיך לענייך: **נגמר מעיני.**
דכתיב צעודת כוכבים אה מעיני
העדה נעשתה לשגגה: **ו'ו** היא שיבה
כ'. למדין זה מזה גזירה שזה
שיבה חולק וקולא וטח ואף ביאה
חולק וקולא וטח **ו'**: **ועוד נגמר מעיני.**
דמיתא ב"ד מלעניי דכריתות מה
כריתות לוקה דהא גמרת לעניי
מלענייך אף מיתות ב"ד ילקה:
קיבלה מיניה רבי שמואל לתשובה
ו' מרבי אבא בר ממל ושני עלה
ברשעה המסורה לב"ד הכתוב מדבר
ב"ד הוהרו שהם לא ימייצוהו שמי
רשעיות כגון ממונ ומלקות או מית
ומלקות או מיתא וממונ אבל כרת
לא ע"י ב"ד הוה. **ויש** לפרש קיבלה
מיניה רבי שמואל מרבי אבא פירוק
זה על אחתפתא דר' אבא בר ממל:
דאסור ביה למלקות. לחודיה: **לאהרת**
מיסא ב"ד. לאהרת דבר שחייבין
עליו מיתא ב"ד: **אין** לוקין עליו.
כשהתרו בו מלקות בלא מיתא לפי
שלז ניתן לאו זה לאהרת עונש
מלקות כשאר לאוין שיהי הורחק
להזכירו ששם לא כן לא היה יכול

יעשה שוגג יציא קרבן: **פסח ומילה**. אין קרבן בשוגג
שאר כריתות למנותן עם שאר כריתות שמנו שם כולם
לאו היינו טעמא. מה שאין מביאין קרבן על פסח
והקשה כל התורה כולה לענין קרבן לעבודת כוכבים
לכא לעולם בשגגה כאן הוקשו כל עבירות שבתורה
לכא שז לא תעשה כן והוא עמד ועשה אף על שז
ופסח ומילה עמד ועשה אלא אכל חציבי כריתות
וישנו לא נאמרה צור אזמרה לאו היה קרבן בא עליו:
כדאמרין

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

אם כל דבר
ושנאת את כל דבר
התורה הוואת הכתובים
שהם יהוה לילקא את
העצם נבדקו ונזקא
הא ה' אללהי:
דברים כח
התפלה ו
בקה ואת מכות ורע
זכות גדולת וקטנות
ליום רעים ונאמנים:
דברים כח
והא אם בן
השם וחפלו השם
הבדו כלפי דבר רשעו
והא:
אשר יאמר כח
חזון את אביו ואת
והא את ערנות
זאת תראה את
הא הוא ונכרתו חל
י עומד ערנות
עז ששאי יקרא כח
אביעם יבנו אל
לית לחבטו על אלה
בה רבה ונקלה אחר
והא:
דברים כח
התפלה ו
ששתה לשלמה ועשו כל
לית כח בקר אחר
גלה לרין יחול
נכרתו ונסכו מחשבת
עציר עוזא אחד חלש
מכרזו כח
ושב הבתן ביום
ששבעי ו
הנגע בקירת הבית:
ויקרא ד
ובא הבתן ואת השם
הנגע בבית ערשת
ארתא הוא בבית שטא
ויקרא ד

גליון הש"ס

ו' רבא אמר אתה
 ה' לשפלא. ע' בנ"ה
 מנ"ן סוף מסקנא שם
 י' סבר לאו שניתן
 סנהדרין ד ט ע"א:
 ש' חייבי בריות ליצ
 נראה. ע' יצמות דף
 ע"א נרש"י ד"ה לנכר
 ג: שם התם לאו
 מ. ע' צ"ק דף קא
 צ' חוספות ד"ה מל.
 ועומ ד' י' ע"ב מד"ה
 ת. וצמס דף קו ע"א
 צ' חוספות ד"ה מל.

הגהות הב"ח

(גמ' צפירוש ריבית
רה חייבי כריתות

בִּי מִיתוֹת צִדִּי שֶׁאֵם עֹשֶׂה
 גִּמְרִי אֲבָל לִפְנֵי שֶׁי קָשָׁה
 לְרַחֵם דְּרָא בְּר מַמְל
 צְרָעָה הַמְּקוּרָה לְצִדִּי
 כְּתוּב אֲלָא דְחִיבֵי מִיתוֹת
 גִּנָּא כְּרַת וְלֹא תִנָּא מִיתוֹת
 יְכוּ וְעַשֵּׂה עֲלֵיהֶם כְּרַת:
 חֲסֵךְ כּו' דִּהֵא אֲסִיקְנָא:
 נִמְחַק: (ת) שֶׁם דִּהֵא
 וְיָלֵךְ:

(א) אולי נ"ל ודלמא אזהרה לקרבן דפסח ומילה כו' לא כתיבא בהו אזהרה וח"כ י"ל דלא אחיא אזהרה כו':

מסורת הש"ס

(א) כריתות ז: יבמות נה, (ב) להו, יעב"ץ, (ג) כריתות טו, (ד) רש"א חייב א' על כולן, (ה) וְנָעַל ה': סנהדרין נד, וס"נ, (ו) יְנִימוֹת כב:], (ז) רש"א ופי' רש"ל, (ח) רש"א, שמעין מלשנא, (ט) רש"א מ"ו, (י) ש"ך לעיל סוף ע"ב, (יא) רש"ל מ"ו, (יב) זה ש"ך לע"ב, (יג) רש"א, (יד) רש"ל דרישא,

תורה אור השלם

- וְאֵל אִשָּׁה בְּגֶדֶת טַמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עִרְוָתָהּ:

ויקרא יח יט

- וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אָחֻתוֹ בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת אִמּוֹ וְיָרָאֹה אֶת עֵרְוָתָהּ וְהָיָה תְרָאָה אֶת עִרְוָתוֹ וְחָסֵד הוּא וְנִבְרָתוֹ לְעֵינַי בְּנֵי עַמֶּם עֵרֹת אֲחֻתוֹ גִּלְתָּה עֵזוֹ וְיָשָׂא:

ויקרא כ יז

הגהות הב"ח

(א) גמ' דתנן אמר ר' עקיבא: כ"ג משנה פ"ג דכריתות: (ב) שם ואידך גמ' הו' ודל': (ג) רש"י ד"ה תלקי וס' כי עשאה עס: (ד) תוס' ד"ה לאפוקי הני פסח ומילה דקום: (ה) ד"ה הו'א וכו' ודל' ל"ל מקרא דבבבדריש'ם מ'פוק ליה דגבי אזהרה: (ו) ד"ה ואל'ך פי' ר' יצחק וכו' והפ"ם גמר עוש: (ז) בא"ד דהיי' היכא דשריין לענין אזהרה ומתא' טעמא דהבא דגמיר עוש מאזהרה דהיינו דוקא משום דליכא להענישו מן הדין וכו' ממזר ועמוני: (ח) ד"ה הכי גרס וכו' שאין עושין מן הדין ואחותו דרישא: (ט) בא"ד תמי מרדכי אלעזר:

מוסף רש"י

חייב על כל אחת ואחת. ופי' לא כתב אלא חד כרת אטלסו, הוי אמינא היכא דעבדיהו לטלוה דהעלם אחד לא מחייב אלא חד, השמא הוי דבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל ללמד על הכלל כולו, דמה אחותו מיוחדת שהיא ערוה וחיבין עליה בפני עצמה, אף כל שהיא ערוה חיבין עליה בפני עצמה (יבמות נה).
באיטליה.
שוק של עימאום.
שם העיר (כריתות טו).
שאיין עונשין מן הדין.
מדין קל וחומר, דיעי ממונות ומלות עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אחה למד מקי"ו אבל לא אזהרות ועושין (תניגה יא).

אלו הן הלוקין

כדאמרינן מעיקרא. טעמיה דר' עקיבא משום שמי רשעיות הוא ודקאמרת חייבי כריתות נמי שמי רשעיות הן דלכתני עונש כרת עליו לא פסיקא מילתא לכרת הואיל והוא תלוי בתשובה: וינגן.

רבי ישמעאל ור"ע: **לחלק**. לפי שכלל כל העריות זכרת אחת הייתי אומר אם עשאן כולם דבר שהיה אחד אינו חייב אלא אחת לכך יזאה כרת באחותו לחלק דהוי דבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל ללמד על עצמו שמתחייב עליה לעצמה אם (א) עשאם עס חזרותיה ולא ללמד על עצמו יזא אלא ללמד על הכלל כולו יזא מה אחותו מיוחדת שהיא ערוה וחיבין עליה בפני עצמה אף כל שהיא ערוה חיבין עליה בפני עצמה: **מואל אשה**. דמלי למכתב ולגדה לא מקרב: **לחייבו על אחותו ועל אחות אביו כו'**. אס זא על שלשמן דהעלם **חד: הכי שמוס מוחלקין**. שם אזהרה בכל אחת והרי הן כשאר כל העריות: **ברשיעא בר רשיעא**. הבא על אמו והוליד שמי זנות וחזר וזא על אחת מהן והוליד בן וזא הנין על אחות אמו שהיא אחותו ואחות אביו: **באטליו**. במקום שמוכרין הבשר במקולין: **מאחוסו דסיפא**. ערות אחותו גלה (ויקרא כ): **שאיין עונשין מן הדין**. שהרי ענש על בת אמו שלא בת אביו ובת אביו שלא בת אמו שנא' (שם) בת אביו או בת אמו ויש לומר כ"ש שענש על בת אביו ובת אמו אבל אס אמרת כך ענשת מן הדין לכך נאמר אחותו דסיפא: **גמר עונש מאזהרה**. דלענין אזהרה כתיב אחותך היא יתירא לזהירי על אחותו בת אביו ובת אמו⁽¹⁾ שנאמר (שם יח) ערות בת אשת אביך מולדת אביך אחותך היא ומה אזהרה לא חלק בין אחותו בת אביו שלא בת אמו⁽²⁾ ונאבת אמו שלא בת אביו ולאחותו שהיא בת אביו ובת אמו אף בעונש ענש על אחותו בת אביו ואמו כאחותו דבת אביו שלא בת אמו ובת אמו שלא בת אביו: מאחוסו

איבעית אימא גמר עונש מאזהרה ואיבעית אימא נפקא ליה מאחורו

מאזהרה. תימיה דזכריתות פ"ק (דף ג.) א"ר יצחק עונשין מן הדין דקאמר לר' יצחק כדאית ליה ולרבנן כדאית להו לומר דאיין עונשין מן הדין וכן לקמן בפרכין (דף יז:) דקאמר אפי' למאן דאמר עונשין מן הדין כו' ופי' דהיינו ר' יצחק ותימיה דבכל שינוי דהכא משמע דשפיר אית ליה לר' יצחק דאיין עונשין מן הדין ונראה דלהאי שינויא דקאמר גמר עונש מאזהרה סבר ר' יצחק עונשין מן הדין דהכי פירושא גמר עונש מאזהרה משום דאיכא קל וחומר להענישן וכיון דהשווים באזהרה הוא הדין נמי בעונש כיון דאיכא קל וחומר להענישן ומעמה אמר רבי יצחק בכל דוכתי נמי עונשין מן הדין דהיינו היכא ^(א) שאין צריך לענין אזהרה ומתאי טעמא היכא דגמיר עונש מאזהרה היינו דוקא דליכא להענישו מן הדין דאס לא כן בחייבי לאוין נמי כגון גזי ממזר עמוני נילף בהם עונש כרת מהאי טעמא דגמר עונש מאזהרה דכי היכי דהשווס לענין אזהרה הוא הדין לענין עונש אלא כדפי' דדוקא משום דליכא להענישו מן הדין קאמר גמר (גמר) עונש מאזהרה כך נראה למשי"ם ונריך עיון: ^(ב) **הבי** גרים רש"י ואידך סבר לה כר"א דאמר שני לאוין וכרת אחד חלוקים לקרבן והלכך במפטס וסך דחלוקין בלאוין ידעינן שחלוקין לחטאות וא"ת כיון דלאוין מוחלקין א"כ ל"ל אחותו דסיפא דדריש לחלק מיפוק ליה דלאוין מוחלקין ופי' בקונטרס דכיון דאתא להכי בעריות נמי לא צעי חילוק ולא אטעריך ליה למדרש אל אשה דלעיל ולא דריש אחותו לחלק ואיתר ליה עיקר ^(א) [קרא דכרת] באחותו לדוני זכרת ולא במלקות ואחותו ^(ב) דסיפא לאחותו שהיא בת אביו ובת אמו לומר דרשא לאחותו שהיא אחות אביו ואחות אמו דנהי דליכא לאוין מוחלקין מ"מ הואיל והם גוף אחד אימא לא ליחייב אלא אחת דלא דמי למפטס וסך שהם עבדות מוחלקות ושפיר תמי ^(א) מרזי אלעזר אבל צפרק קמא דכריתות (דף ג.) משמע כפירוש הקונטרס דפריך אהא מילתא וכי מאחר דלאוין מוחלקין זו כרת באחותו למה לי פי' דדרשין מינה חילוק צעריות ואליבא דרי"א מיפוק ליה חילוק משום דלאוין מוחלקין כמו מפטס וסך ומאי פריך והא לא דמי כדפירשמי לכן נראה כפירוש הקונטרס:
ההוא

פרק שלישי מבות

יד.

^(א) קשה לינשא דקום עשה דמשמע דליכא בהן שום לאו הקשה הר"ר שלמה מדורוי"ש ^(ב) (דמ"מ קשה) נהי דקרבן לא צעי אזהרה מ"מ הכך דליכא אלא חד כרת כמו מפטס וסך דלא ידעינן דחלוקין לחטאות אלא משום שהם לאוין מוחלקין לרזי אלעזר דאמר רבי אושעיא ואטעריכו לחלק א"כ לא לילקי עלייהו

כי היכי דבעינן למימר אי קרבן צעי אזהרה דלא לקי אלאו דכריתות וי"ל דמ"מ נהי דאטעריכו לחלק צבזיל זה לא ננמע מללמוד ממנו מלקות כיון דידעינן צהו חויז קרבן בלא לאו נהי דחילוק לא ידענא אלא מלאוין מ"מ ילקו:

^(א) **לאפוקי הני**. פסח ומילה ^(ב) דבקום עשה מינהו קשה ל"ל היקשא לאפוקי פסח ומילה מיפוק ליה מדאמרינן בת"כ ועשה אחת יזא מסית ומדיח ומקלל אביו ואמו ועדים וזוממין שאין בהן מעשה דאין ממונה קרבן וה"ה פסח ומילה דאי מימניה ולא עבדי ליכא מעשה ושמא י"ל דאטעריך דרשא דהכא משום דבת"כ איכא דרשא אחריית דמפרש תמית ומדיח דלאו בני קרבן נינהו משום דבעינן דומיא דעבדות כוכבים דיש צו כרת ופסח ומילה הוו זכרת והוה אמניא דהויין בקרבן מינהו ממילה קשה למה לי קרא דהא לא הויא זכרת דומיא דעבדות כוכבים דהא לעולם לא יתצבר שהיא זכרת עד שימות דלעולם יכול למול ועצמו וליפטר מכרת וי"ל דלעולם כל זמן שלא מל עונש כרת עליו: **ההוא מיבעי ליה** **לחייבו על אחותו שהיא בת אביו ובת אמו**. וא"ת ל"ל ^(א) צקדושים מיפוק ליה גזי אזהרה כתיב אחותך היא יתירא לאחותו בת אביו ובת אמו וכתיב (ויקרא יח) ונכרתו הנפשות העושות וי"ל דונכרתו לא קאי אלא אעריות המפורשות דהדיא ונהי דצקרא כתיב ערות בת אשת אביך מולדת אביך אחותך היא מ"מ מיירי טפי מאחותו שהיא מאשת אביו ובת אביו אבל בת אביו ובת אמו ^(ב) (ומאונסים) לא ידעינן אלא מיתורא דקרא אחותך היא:

ואידך. ^(א) רבי יצחק גמר עונש מאזהרה. תימיה דזכריתות פ"ק (דף ג.) א"ר יצחק עונשין מן הדין דקאמר לר' יצחק כדאית ליה ולרבנן כדאית להו לומר דאיין עונשין מן הדין וכן לקמן בפרכין (דף יז:) דקאמר אפי' למאן דאמר עונשין מן הדין כו' ופי' דהיינו ר' יצחק ותימיה דבכל שינוי דהכא משמע דשפיר אית ליה לר' יצחק דאיין עונשין מן הדין ונראה דלהאי שינויא דקאמר גמר עונש מאזהרה סבר ר' יצחק עונשין מן הדין דהכי פירושא גמר עונש מאזהרה משום דאיכא קל וחומר להענישן וכיון דהשווס באזהרה הוא הדין נמי בעונש כיון דליכא קל וחומר להענישן ומעמה אמר רבי יצחק בכל דוכתי נמי עונשין מן הדין דהיינו היכא ^(א) שאין צריך לענין אזהרה ומתאי טעמא היכא דגמיר עונש מאזהרה היינו דוקא דליכא להענישו מן הדין דאס לא כן בחייבי לאוין נמי כגון גזי ממזר עמוני נילף בהם עונש כרת מהאי טעמא דגמר עונש מאזהרה דכי היכי דהשווס לענין אזהרה הוא הדין לענין עונש אלא כדפי' דדוקא משום דליכא להענישו מן הדין קאמר גמר (גמר) עונש מאזהרה כך נראה למשי"ם ונריך עיון: ^(ב) **הבי** גרים רש"י ואידך סבר לה כר"א דאמר שני לאוין וכרת אחד חלוקים לקרבן והלכך במפטס וסך דחלוקין בלאוין ידעינן שחלוקין לחטאות וא"ת כיון דלאוין מוחלקין א"כ ל"ל אחותו דסיפא דדריש לחלק מיפוק ליה דלאוין מוחלקין ופי' בקונטרס דכיון דאתא להכי בעריות נמי לא צעי חילוק ולא אטעריך ליה למדרש אל אשה דלעיל ולא דריש אחותו לחלק ואיתר ליה עיקר ^(א) [קרא דכרת] באחותו לדוני זכרת ולא במלקות ואחותו ^(ב) דסיפא לאחותו שהיא בת אביו ובת אמו לומר דרשא לאחותו שהיא אחות אביו ואחות אמו דנהי דליכא לאוין מוחלקין מ"מ הואיל והם גוף אחד אימא לא ליחייב אלא אחת דלא דמי למפטס וסך שהם עבדות מוחלקות ושפיר תמי ^(א) מרזי אלעזר אבל צפרק קמא דכריתות (דף ג.) משמע כפירוש הקונטרס דפריך אהא מילתא וכי מאחר דלאוין מוחלקין זו כרת באחותו למה לי פי' דדרשין מינה חילוק צעריות ואליבא דרי"א מיפוק ליה חילוק משום דלאוין מוחלקין כמו מפטס וסך ומאי פריך והא לא דמי כדפירשמי לכן נראה כפירוש הקונטרס:
ההוא

	עין משפט גר מצוה
יג א מיי' פ"ד מהלכות שנגזת הלכה א סמג עשן ריג:	
יד ב ג מיי' שם הל"ה: מוז ד מיי' שם פ"ה הל' ג סמג שם:	
◄◄	

רבינו חננאל

[טעמא דרבין] עקיבא לעולם שאם עשו תשובה ב"ד של מעלה מוחלין להן מאי קושיא הא לא עשו תשובה לא פסיקא מילתא דכרת דכל אימת דעשה תשובה מוחלין לו אבל מיתות ב"ד אינו כן: ר' יצחק אמר חייבי כריתות בכלל היו. פי' אלו שפירשה בהן התורה כרת כגון אחותו וכיוצא בה הן בכלל כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם (ל' ולמה יצא כרת ונכתבה באחותו לדונן זכרת ולא במלקות. ורבנן כרת באחותו למה להו לחייבו על אחותו שהיא (והיא) אחות אביו והיא אחות אמו. משכחת לה ברשיעא בן דרישא אמר ר' אדא בר אבהו כגון שבא אביו על אמו והוליד שתי בנות וחזר ובא על אחת מהן והוליד בן ובא אותו הבן על אחות אמו שהיא אחותו מאביו והיא אחות אביו מן האם והוה רשיעא בן רשיעא ומפורש בכריתות פ"ג (דף טו ע"א) אבל לחלק שם שגג מבאי קרבן על כל אחת מהן נפקא להו מואל אשה בנדה טומאתה לחלק על כל אשה ואשה:

^[א] כפירוש רש"י: